

Anna Krook Strömberg

RAGVALDSGATAN

Tegelbruket är tillsynes ännu inte förstört av avgaser, dam och regn. Marmortrapporna blanka. Inomhuset är oändligt och lika så är antalet av personer som kommer hit varje morgon, sex dagar i veckan. Klockan är sju och trettioåtta och Egon sitter ensam på en bänk i entrén. Det är sju minuter kvar till morgonbön och rummet fylls sakta av solkatter och pojkar i kortbyxor. Pojkarna ler och skrattar och frågar varandra frågor om dagens läxförhör i matematik och historia. Han skrattar inte, ler inte ens. Varje morgon går han hit, samma sak. Det kan tyckas uppreppande och det är det, men vad skulle han annars göra.

Jag har gått i skolan i 3496 dagar och har ännu inte fått en enda kamrat. Jag känner mig inte så ensam, jag tror att det är bäst så. Eftersom att jag inte pratar med någon, jag är inte mycket för att samtala med andra, så hinner jag tänka ganska mycket. Mor brukar säga att jag är en skrivande person, men jag vet inte. Jag är inte heller säker på vad hon menar med det. Jag tror att jag måste skriva för att jag inte ska implodera. Jag skriver bara det jag tänker. Det är nog därför jag stått mig lite slätt i skolan, jag har ganska dåliga betyg. Det är det jag gör på lektionerna. För jag tror att om man är som jag, en sådan som tänker hela hela tiden, så kommer hjärnan liksom alltid att leta efter något att vältra sig i. Någon att låtsas vara förälskad i, en kväll på Skinnarviksberget med slattar av fars konjak som gått snett eller ett brev som skrevs fel. Kanske mer eller mindre. Idag mår jag ganska bra till exempel. Men det kan hjälpa att skriva ner det. Ibland har jag tänkt att det är dåligt och trist att vara en tänkare, men när jag insett att det gjort mig till en skrivare så fylls jag ändå av en slags trygghet. Det bästa är att skriva här i min dagbok eftersom att då vet jag att om allt går som jag vill så kommer aldrig någon någonsin att läsa det här. Då vet jag att jag kan skriva precis vad jag vill, då kan jag känna mig som mest lugn.

Morgonbönen går långsamt, den enda som faktiskt genuint verkar uppskatta den är magister Lundström. Han sjunger ljudligt med i alla psalmer och det är han som oftast, nästan alltid, håller i den gemensamma bönen. När eleverna sedan slår sig ner i klassrummet och Egon ska ta upp sin kristendoms bok ser han en liten lapp, skrivet på ett papper mest troligt utrivet ur en skrivbok. På lappen står det lite spretigt i bläck, tillskillnad från Egons stil, en utav de bästa skrivstilarna i klassen enligt magister Lundström;

Möt mig kvart över tre vid de stora svarta grindarna vid Ragvaldsgatan.

När vi kom till klassrummet i morse så hittade jag en lapp i min bänk, skriven om ett möte. Jag undrar vem det tros vara. Kan lappen ha kommit fel? Kanske skulle den till Pelle i bänken bredvid. Pelle får ofta lappar i sin bänk har jag märkt. Ibland tjuvtittar jag på dem, när alla de andra gått ut på lunchrast men jag är kvar eftersom jag ändå inte har någon att sparka boll, dela mjölkflaska eller samtala med. Då kan jag lika gärna skriva istället. Oftast är det roliga teckningar eller något skämt angående magister Lundströms larviga mustasch och morgonböner. Men aldrig har jag sett en sådan här lapp. Aldrig om ett möte och i så fall aldrig utan avsändare. Men med tanke på att jag inte har några kamrater tycks det otroligt att den skulle vara till mig.

Egon tar en tugga i sin kalla och lite torra skinksmörgås.

Kan det vara Benny från fäktningen? Vi har ju faktiskt samtalat en gång. Han frågade efter mitt namn och vilken klass jag gick i, men det känns inte likt honom att skicka sådana här lappar. Han verkade inte speciellt intresserad av varken mitt namn eller min klass. Han verkade mest intresserad av att vara artig och framstå som att han hade hyfs nog att ställa en fråga eftersom att vi skulle slåss mot varandra med spetsiga järnpinnar i en och en halvtimme framöver. Jag avstod däremot från ett sådant åtagande. Folk verkar tycka att det ska vara trevligt, artigt. Jag tycker bara att allt blir värre. Så det skulle ju vara en aning otroligt om konsekvensen av vårt samtal skulle bli en sådan här lapp.

En klunk mjölk.

Men mest av allt hoppas jag nog att det är pojken i 7:1 med lockig lugg, mörkt bruna ögon och tre små fräcknar precis vid ögonvrån, som skrivit lappen.

Den är ljummen.

Han har suttit framför mig två morgonböner i rad nu. När vi ska be låtsas jag att jag ska blicka in i mig själv sådär som magister Lundström har sagt att vi kan göra om vi vill. Då lutar jag mig lite extra långt fram och vilar armbågarna på mina lår samtidigt som jag knäpper mina händer. Jag bryr mig inte speciellt mycket om ifall någon skulle tycka att jag beter mig underligt, det skulle vara inför honom i så fall. Ibland inbillar jag mig att jag kan känna hans lukt. Jag tror att hans tvål innehåller lavendel men jag skulle nog behöva en till morgonbön för att bli helt säker.

Eftermiddagen går långsamt för Egon. Kanske mycket för att de har historia, vilket är hans absolut tristaste ämne. Men också för att han inte blir klok på vem lappen skulle till, ännu mindre vem den kommit ifrån. Han försöker tjuvlyssna på andra pojkar, i klassrummet, i korridoren, vid toaletten, på skolgården, för att få ledtrådar. Men inser snabbt att det är i onödan. Lappens mening var nog till stor del att den skulle vara hemlig, diskret.

Jag går dit, till mötet. Jag tror jag har bestämt mig. Kanske framstår jag som en idiot utan självinsikt, men vad spelar det för roll.

Klockan är nu tjugotre minuter efter kvart över tre. Allt Egons hopp om att lappen faktiskt kanske var till honom har fallit ur honom. Det är mer än en halvtimme sen klockan ringde ut och alla pojkar i kortbyxor har passerat de svarta grindarna för längesedan. Efter att ha stått lutad mot de svarta grindarna i exakt tjugotre minuter börjar det skava mellan hans skulderblad och han ger upp. Lappen var till Pelle och Pelle har redan gått. Han börjar långsamt styra stegen ut på Ragvaldsgatan. Himlen lätt cerise, svala vindar smeker den rygg som nyss blivit skavd utav grindarna. Plötsligt hör han klackande ljud mot kullerstenarna bakom sig, det låter som skor. En sval hand mot hans axel. En svag doft av lavendel i en vind. I chockens ögonblick vänder han sig om, möts av en pojke med flåsande andhämtning, lockig lugg, mörkt bruna ögon och tre små fräcknar precis vid ögonvrån.

- Förlåt, magistern tvingade mig till kvarsittning, men jag är här nu.